

Pytania prejudycjalne

- A. Czy w świetle motywu 13 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE⁽¹⁾ z dnia 29 czerwca 2000 r. akt ten znajduje zastosowanie do systemu płatności opartego na częściowym refundowaniu przez państwo ceny leków wydawanych osobom korzystającym z SNS, ustanowionego na podstawie dekretu z mocą ustawy 242-B/2006 i regulowanego przez zarządzenie 3-B/2007?
- B. W przypadku gdyby wspomniana dyrektywa znajdowała zastosowanie, czy z art. 5 i 6 dekretu z mocą ustawy 242-B/2006 można wywieść istnienie umowy adhezyjnej, która może zostać objęta zakresem stosowania art. 3 ust. 1 lit. b) wskazanej powyżej dyrektywy, zważywszy, że przystąpienie do umowy lub odstąpienie od niej jest możliwe w zależności od tego, czy leki zostaną wydane, czy też nie?
- C. Czy art. 8 dekretu z mocą ustawy nr 242-B/2006 oraz art. 8 i 10 zarządzenia 3-B/2007 są zgodne z dyrektywą [...] 2000/35 [art. 3 ust. 1 [lit. b)] pkt i)] w zakresie, w jakim przewidują fakturowanie miesięczne?
- D. Czy można postrzegać art. 10 zarządzenia 3-B/2007 z dnia 2 stycznia 2007 r. jako wchodzący w zakres stosowania art. 3 ust. 2 wspomnianej dyrektywy w zakresie, w jakim przewidziano w nim, że terminem płatności jest 10. dzień miesiąca następującego po miesiącu, w którym otrzymano fakturę?

⁽¹⁾ Dyrektywa z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz.U. 2000, L 200, s. 35).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 marca 2016 r. w sprawie T-100/15,
Dextro Energy GmbH & Co. KG/Komisja Europejska, wniesione w dniu 25 maja 2016 r. przez
Dextro Energy GmbH & Co. KG**

(Sprawa C-296/16 P)

(2016/C 287/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Dextro Energy GmbH & Co. KG (przedstawiciele: M. Hagenmeyer i T. Teufer, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie w całości wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 16 marca 2016 r. w sprawie T-100/15.

Na wypadek, gdyby stwierdzono, że odwołanie jest uzasadnione, wnosi się o uwzględnienie w pełnym zakresie żądań podniesionych w pierwszej instancji, a mianowicie:

1. żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) 2015/8⁽¹⁾ z dnia 6 stycznia 2015 r. w sprawie odmowy udzielenia zezwolenia na niektóre oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności inne niż odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci;

2. obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie w pierwszej kolejności zarzuca niewłaściwą skalę oceny dokonanej przez Sąd:

Sąd poprzez swoją ocenę, że w ramach „wysoce złożonych, naukowych i technicznych okoliczności faktycznych” wykonywanie uprawnień dyskrejonalnych przez pozwaną podlega jedynie kontroli co do ich przekroczenia, od samego początku zrezygnował w szerokim zakresie z kontroli swobody uznania, który to właśnie zakres powinien zostać ujęty przez Sąd i Trybunał. Sąd i Trybunał nie są ograniczeni w ramach orzekania do zwyczajnej kontroli wykonywania swobodnego uznania przez pozwaną. Sądowej kontroli może i powinno podlegać raczej kwestia, czy pozwana właściwie zinterpretowała zalecenia prawodawcy europejskiego w art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 i przy tym właściwie skorzystała z przysługującego jej swobodnego uznania. W ramach sądowej kontroli należy uwzględnić również każdą formę błędnego korzystania ze swobodnego uznania. To nie nastąpiło z uwagi na błędne wyważenie i ocenę „innych wysoce złożonych okoliczności faktycznych o charakterze naukowym i technicznym.

Ponadto skarżąca zarzuca naruszenie art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 i opiera się na trzech podstawach zarzutu:

Po pierwsze, odmowa wydania zezwolenia na sporne oświadczenia zdrowotne opiera się na przekroczeniu swobody uznania pozwanej. Wynika to w pierwszej kolejności z przewidzianej w art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 hierarchii istotnych uzasadnionych czynników. Nie każde uwzględnienie uzasadnionego i istotnego czynnika nie może także uzasadniać odmowy zezwolenia na użycie rzeczowo trafnych i naukowo dostatecznie potwierdzonych oświadczeń zdrowotnych. Zdaniem skarżącej nie muszą one na podstawie motywu 17 rozporządzenia stanowić „podstawowego” aspektu dla wydania zezwolenia. Jako „główny aspekt” w przypadku oświadczeń zdrowotnych powinno stanowić „brane pod uwagę [...] potwierdzenie naukowe”. Ta ocena znalazła również odzwierciedlenie w art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006. W tym miejscu przytoczone zostało stanowisko władz.

Po drugie, pozwana z tego względu błędnie skorzystała z przysługującego jej na podstawie art. 18 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 swobodnego uznania, ponieważ niesłusznie wyszła z założenia, iż oświadczenia skarżącej mogą „wysłać konsumentom sprzeczny i mylący sygnał” Wskazówka odnośnie do udowodnionego działania glukozy nie oznacza ani, że należy cukier spożywać albo w ogóle spożywać w większych ilościach, ani że brak jest zaleceń ze strony podmiotów trzecich co do ograniczenia spożycia cukru. Z tego względu nie można mówić o sprzeczności, w szczególności w zakresie, w jakim chodzi o oświadczenia konkretnych zdrowych, aktywnych i wytrenowanych na wysiłek kobiet i mężczyzn.

Po trzecie, dalsze przekroczenie swobody uznania przez pozwaną w ramach art. 18 ust. 4 rozporządzenia WE nr 1924/2006 wynika stąd, że niesłusznie wyszła ona z założenia, iż oświadczenia skarżącej są wieloznaczne i mylące. Dla zmylenia przeciętnego racjonalnego konsumenta, oświadczenia zdrowotne skarżącej muszą właściwie dla osiągnięcia celu w postaci oszukania. Tak właśnie nie jest w niniejszej sprawie.

Następnie, wnosząca odwołanie zarzuca naruszenie zasady proporcjonalności:

Odmowa wydania zezwolenia przez pozwaną na użycie objętych wnioskiem oświadczeń zdrowotnych stanowi naruszenie zasady proporcjonalności. Pozwana jako instytucja Unii Europejskiej jest w ramach swojego wykonywania uprawnień dyskrejonalnych związana zasadą proporcjonalności w rozumieniu art. 5 ust. 4 akapit drugi TUE. Jeżeli ogólnie przyjęte zasady żywienia i zdrowia stanowią jedyną podstawę do odmowy wydania zezwolenia na oświadczenia zdrowotne skarżącej bez dostatecznego uwzględnienia konkretnych okoliczności danego przypadku, to wówczas w ten sposób dochodzi do naruszenia zasady proporcjonalności. Bowiem zasady ogólne w konkretnym przypadku nie uzasadniałyby konieczności oddalenia wniosków skarżącej, lecz w każdym razie sugerowałyby szczególne warunki użycia i etykietowania jako łagodniejszy środek. Ponadto istotne znaczenie odgrywa fakt, że także z punktu widzenia zasad żywienia i zdrowia spowodowany całkowity zakaz rzeczowo trafnych i naukowo dostatecznie potwierdzonych oświadczeń zdrowotnych nie stanowi proporcjonalnego środka w celu osiągnięcia wysokiego poziomu ochrony konsumentów.

Wreszcie, wnosząca zarzuca naruszenie zasady równego traktowania:

Odmowa wydania zezwolenia na objęte wnioskiem oświadczenia zdrowotne stanowi w równie oczywistym stopniu naruszenie zasady równości. Pozwana w kwestii dopuszczenia postępuje w porównywalnych przypadkach w sposób odmienny, mimo że nie zachodzą jakiegokolwiek rzeczowe podstawy dla nierównego traktowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 3, s. 6.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 30 maja 2016 r. – Solar Electric Martinique/Ministre des finances et des comptes publics**

(Sprawa C-303/16)

(2016/C 287/19)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Solar Electric Martinique

Strona pozwana: Ministre des finances et des comptes publics

Pytanie prejudycjalne

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest proszony o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy sprzedaż i instalacja paneli fotowoltaicznych i słonecznych podgrzewaczy wody na budynkach lub w celu zaopatrzenia budynków w energię elektryczną lub w ciepłą wodę stanowią pojedynczą transakcję mającą charakter robót budowlanych w rozumieniu art. 5 ust. 5 i art. 6 ust. 1 szóstej dyrektywy z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych⁽¹⁾, obecnie art. 14 ust. 3 i art. 24 ust. 1 dyrektywy z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽²⁾.

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej; ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 czerwca 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Czeska

(Sprawa C-314/16)

(2016/C 287/20)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková i J. Hottiaux)

Strona pozwana: Republika Czeska